

Beste vrienden van VZW Que te vaya bien,

Het is alweer (te) lang geleden dat jullie nog nieuws ontvangen hebben van ons, en nieuws is er zeker! Zo heb ik besloten om terug in Bolivia te gaan wonen, hebben we een project opgestart om betere toegang te krijgen tot ICT en internet in de aldea in Alalay, is er reden tot feest in Alalay (!) en hebben we onze vrienden in Ecuador van ECASSEF weer kunnen en mogen steunen met dank aan de Provincie Limburg. Ook komt Music for Life er weer aan, dus ik wil jullie allemaal aanmoedigen om een plaatje aan te vragen voor de kinderen van Alalay! Tot slot heeft mijn vader, Wim Geerts, de tijd genomen om Jairo (coördinator in Alalay 2012-2014) en Doña Elvira in de spotlight te zetten. Dus lees zeker door tot het einde om een glimp op te vangen van zijn ervaring in Colombia.

Verhuis naar Bolivia

De meesten onder jullie zullen al vernomen hebben dat ik weer naar Bolivia ben verhuisd, geleid door de liefde, de warmte, het avontuur. Op 22 oktober 2016 ben ik getrouwd met Fernando Arauz Hurtado. Dankzij vrienden en familie in Bolivia hebben we mogen genieten van een prachtige dag en een gezellig feest. Ik moet er wel nog een beetje aan wennen dat de mensen me vanaf nu met “señora” aanspreken, in plaats van “señorita”.

In overleg met Alalay hebben Fernando en ik besloten om een ruimte van Alalay te huren. Twee jaar geleden zijn de meiden van het meisjestehuis naar de aldea in El Torno verhuisd, waardoor het meisjestehuis leeg kwam te staan. De voorkant van het tehuis wordt nu gebruikt als kantoor van Alalay, de achterkant staat jammer genoeg al sinds het vertrek van de meiden leeg. Het idee was om hier de bakkerij te starten of het naaiatelier te verhuizen. Maar bij gebrek aan middelen om te investeren (tijd, geld en werkrachten) zijn deze ideeën nooit tot uitvoering gekomen. In overleg met Ximena, directrice van Alalay Santa Cruz, hebben Fernando en ik de verantwoordelijkheid op ons

genomen om deze ruimtes te vernieuwen. We zijn volop aan de slag met de verbouwingen (met hulp van Don Adalid, mijn Boliviaanse gastvader). Als alles volgens plan verloopt, zullen we begin januari verhuizen.

In een van de ruimtes ga ik mijn privépraktijk starten als holistisch therapeute. Ik blijf me ook als vrijwilliger inzetten in Alalay: als externe psycholoog doe ik selectiegesprekken van personeel, opleidingen voor de psychologen, sociaal werkers en opvoeders in Alalay en begeleiding van de vrijwilligers. Daarnaast is het fijn dat we Alalay een financieel duwtje in de rug kunnen geven, dankzij de huur die Fernando en ik maandelijks betalen.

Kortom, ik ben blij dat ik weer terug ben. 😊

Alalay: ICT in de Aldea

Een essentieel luik in de doelstelling van Alalay is educatie: de kinderen gaan reeds in tweede fase naar school. Het is belangrijk dat ze aanwezig zijn in de les, dat ze niet te laat komen, dat ze hun huiswerk maken en leren wat van hen verwacht wordt op school. In derde fase wordt er ook intensief ingezet op talentontwikkeling en resultaten. Er wordt in het tehuis veel tijd vrijgemaakt voor schoolse opvolging en er wordt bijles gegeven aan de kinderen die specifieke behoeftes hebben op gebied van taal, rekenen, projectmatig werk. Ook de vrijwilligers die toekomen, ondersteunen de opvoeders in deze taak zodat de kinderen meer individuele opvolging genieten.

De kinderen van tweede en vierde fase, die in de stad wonen, hebben goede toegang tot internet. De kinderen, die in een meer afgelegen dorp wonen, hebben echter geen toegang tot internet. Dit zorgt voor grote frustratie. Ze krijgen immers op school de opdracht om informatie op te zoeken. Het personeel in Alalay behelpt zich op dit moment door informatie op te zoeken in kranten en tijdschriften. Of de opvoeders en vrijwilligers helpen de kinderen via hun persoonlijke GSM of gaan samen met de kinderen naar het nabijgelegen stadje in El Torno naar een internetcafé. Dit is heel omslachtig en de kinderen behalen hun doelen niet, namelijk, het zelf ontdekken van het internetlandschap en hun informatieve vaardigheden ontwikkelen. Bovendien zijn er computers aanwezig in de aldea van derde fase. Deze computers zijn echter niet in optimale staat. Zowel de hardware als de software is verouderd en ze worden belaagd door virussen.

Niet alleen de kinderen, maar ook het team van collega's in de aldea, heeft geregeld internet nodig voor de werking. Zo staat de coördinator, de psycholoog en sociaal werker constant in contact met de directrice in de stad en met het hoofdkantoor in La Paz. De communicatie zou aanzienlijk versneld en gefaciliteerd worden dankzij de installatie van internet.

Dankzij de hulp van SARIS en de 11-11-11-actie kunnen we het vanaf januari mogelijk maken om drie nieuwe computers aan te kopen, om de verouderde computers een groot onderhoud te geven, om internet te installeren in de aldea en om de abonnementskosten te dekken gedurende minstens 1 jaar.

Alalay: er mag gefeest worden!

Drie van de meisjes uit vierde fase: Abigail, Yoselin en Guisela studeren volgende week af! We zijn vol trots en voldoening dat deze drie meiden het zo ver gebracht hebben. Dit was immers niet evident gezien hun familiesituatie: de moeder van Abigail heeft een lange tijd in de gevangenis verbleven en leeft nu op straat. Abigail heeft haar moeder al vier jaar niet meer gezien. Yoselin haar moeder is vorige maand op bezoek gekomen, na enkele jaren van afwezigheid, om aan haar dochter te vragen om thuis te komen wonen. Yoselin besloot om voorlopig in Alalay te blijven wonen. Guisela heeft geen nieuws van haar familie. Enkel Abigail heeft nog een broertje in Alalay.

Het is hartverwarmend om te ervaren hoe deze drie jonge dames elkaar steunen. Ze zijn volop bezig met een technische nascholing: Abigail studeert voor administratief medewerker, Guisela en Yoselin specialiseren zich in schoonheidszorg. Na het afronden van deze nascholing, zullen ze werk zoeken. Hun wens is om samen een kamer te huren in de stad en onafhankelijk te worden. Alalay gaat hun uiteraard verder ondersteunen in hun proces.

We willen ze hartelijk feliciteren en we wensen ze veel succes!

ECASSEF

Naar aanleiding van de hevige aardbeving in Ecuador, voorjaar 2016, hebben we de banden tussen VZW Que te vaya bien en ECASSEF weer aangehaald. Heel het land was zwaar getroffen door de aardbeving. Ook ECASSEF ondervond moeilijkheden wat betreft transport, communicatie, etc. Desalniettemin gaat het goed met het koffieproject van ECASSEF. In onderling overleg besloten we om opnieuw subsidies aan te vragen bij de Provincie Limburg. Dankzij het goed onderbouwde dossier van ECASSEF, is het nu de tweede keer dat we meer dan 10.000 euro ontvangen van de provincie om te investeren in hun koffieproject. Gedetailleerde info kunnen jullie vinden op www.ecasseffoundation.com/.

Music for Life

Wie zin heeft, kan ook dit jaar weer een activiteit of bekendheidsactie op poten zetten om onze deelname aan Music For Life onder de aandacht te brengen. Alle opbrengsten gaan rechtstreeks naar Alalay. Een actie kun je opzetten via de site: <http://musicforlife.stubru.be>. Daarnaast kunnen er volop plaatjes aangevraagd worden tijdens de warmste week. Voor meer info mogen jullie ons altijd contacteren!

Bedankt!

Dan wil ik jullie graag hartelijk bedanken voor jullie betrokkenheid. Dankzij jullie bijdrage kunnen we met de VZW een klein verschil maken. Bedankt ook voor jullie tijd om deze brief te lezen en vergeet zeker niet om nog even naar de **spotlight** te gaan kijken, die jullie hieronder vinden!

Als jullie graag meer specifieke informatie willen weten, kunnen jullie ons contacteren op vzwquetevayabien2013@gmail.com.

Heel veel warme groeten,

Eva Geerts

Voorzitter VZW Que te vaya bien

HOE

STEUNEN?

Als je ons financiële steun wilt geven, kan dat, zowel eenmalig als maandelijks, op ons **eigen rekeningnummer** van onze VZW Que te vaya bien:

IBAN: BE47 0017 3904 3480

BIC: GEBA BE BB

Als je ons financiële steun wilt geven, en daar jaarlijks een **fiscaal attest** voor wilt ontvangen, kun je storten op het rekeningnummer van onze vrienden van SOL VZW:

IBAN: BE52 0635 3216 8509

BIC: GKCC BE BB

Naam en adres begunstigde: SOL VZW, Stijn Streuvelsstraat 7, 3920 Lommel, België.
Met vermelding: Que Te Vaya Bien.

Wanneer jullie jaarlijks meer dan 40 euro storten op dit rekeningnummer van SOL VZW zullen jullie een fiscaal attest toegestuurd krijgen (België) of een ontvangstbewijs (Nederland). Belangrijk hiervoor is dat eigen naam, achternaam en adres correct worden ingevuld.

In the Spotlight

In deze rubriek geven we het voetlicht aan enkele personen zonder wie onze goede doelen niet bereikt zouden kunnen worden.

Deze maand: Jairo Roa Pisso en zijn moeder doña Elvira.

Door Wim Geerts.

Afgelopen zomer heb ik 10 weken mogen leven in de boerenfamilie van Jairo Roa Pisso, voor mij een periode van bezinning en rust. In deze rubriek "Spotlight" zet ik graag mijn gastheer en zijn moeder doña Elvira in het zonnetje.

Colombiaan Jairo is 46 jaar en was enkele jaren medewerker van Alalay, onder andere als hoofdprojecten en directeur van het kindertehuis in El Torno. Hij heeft zich sinds zijn opleiding tot priester en later tot psycholoog steeds ingezet voor kansarmen in Colombia en Bolivia. En dat is iets erg bijzonders, als je zijn levensverhaal hoort.

Jairo is de oudste uit een gezin van zeven kinderen. Een arme boerenfamilie. Zijn vader kon de druk van de armoede niet aan en ging onverantwoordelijk met de magere inkomsten van de koffieplanten om, zodat er niets meer

voor het gezin overbleef. Hun woning was een lemen huis van twee kamers, hun bedden kuilen in de grond met wat stro in. Met zijn zus Fanny en zijn broer Heber, de tweede en derde uit het gezin, ging Jairo twee keer per week naar het stort, zodra de vuilniswagen geweest was, om toch wat eten voor het gezin te kunnen verzamelen. Moeder Elvira (intussen 72 jaar, sinds drie jaar weduwe) putte gelukkig zoveel kracht uit haar katholieke geloof, dat ze het gezin met hard werken overeind hield en voor een gedeelte nog houdt. Ze slaagde erin haar kinderen weg te houden van alcohol, misdaad of guerilla, waar zoveel andere armen in terecht komen. "En primer lugar los valores" ("de

waarden ééerst”) is nog steeds haar motto. Voor deze eenvoudige maar o zo sterke vrouw heb ik veel respect gekregen!

Jairo kon niet naar de middelbare school, daarvoor was er geld noch tijd. Met zelfstudie wist hij zichzelf toch op een zodanig kennisniveau te krijgen, dat hij naar het seminarie kon. Door steun te vragen aan sponsors kon hij een opleiding tot priester financieren.

Jairo is gedreven om anderen te helpen. Wetende wat armoede betekent en vertrouwend op eigen kracht nam hij al jong het besluit zich voor anderen in te zetten. De kerk hielp hem daar vaak niet mee. Als priester in opleidingen rebelleerde Jairo soms al als de belangen van het instituut voorgingen op die van de armen. Het leidde ertoe dat hij uitgezonden werd naar Bolivia, nadat hij de eerste vijf jaren van zijn priesterschap als sociaal werker bejaarden had geholpen in Colombia. Daarna deed hij ca twaalf jaar eenzelfde werk in Bolivia, waarna hij begin 2012 bij Alalay aan de slag ging. Daar was hij ook de mentor van Eva, toen zij daar haar afstudeerstage deed.

Helaas werd Jairo eind 2014 geveld door ziekte. Omdat intussen ook zijn vader gestorven was en zijn moeder hulp nodig had, ging hij terug naar het ouderlijke huis. Daar woont hij nu, met zijn moeder, broer Joselo (35), broer Albeiro (34) met diens jonge vrouw Natalia en dochtertje Karla (4). Helaas hebben de twee broers geen opleiding en ook geen vast werk, en lukt het hen niet voor het gezin te zorgen. Jairo is ondanks zijn ziekte, die hem regelmatig aan het bed kluistert, een kippenboerderij begonnen. Het gezin leeft nu van de opbrengst van de eieren van de 200 kippen. Kortom, het gezin is nog steeds erg arm.

Dat weerhoudt Jairo er niet van zich in te blijven zetten voor de (nog) minder kansrijken. Ook nu weer is hij een “fundación” begonnen, die bijvoorbeeld mensen die berooid uit Venezuela teruggekeerd zijn (want daar zijn veel Colombianen buitengegoid zonder enig eigendom mee te mogen nemen) helpt een nieuwe start te maken. Zijn eieren verkoopt hij bewust niet in grote partijen aan opkopers, maar voor lage prijzen in beetjes rechtstreeks aan de armen, zodat die niet ook nog de extra kosten van de tussenhandel moeten opbrengen. Intussen is hij met anderen samen een winkel begonnen in het dorp, met als doelstelling arme mensen voor lage prijzen van nodige zaken te voorzien. En dan geeft hij, als priester-psycholoog, wekelijks ook nog enkele consulten, als zijn gezondheid hem dat toestaat.

Indrukwekkend, de focus van Jairo op het helpen van anderen. Juist omdat hij, vanwege zijn achtergrond en vanwege zijn huidige situatie, meer dan wie ook reden zou hebben vooral goed voor zichzelf te

zorgen. Deze spotlight heeft hij zeker verdiend!